

ÚTERÝ

- **8. měsíc**
- **+ 19 kg**
- **nemám nic na sebe**
- **vypadám jako ztroskotanej hroch**
- **sex-appeal v nedohlednu**

Rozhodla jsem se, že místo statusů na Facebook si budu psát deník. Něco jako Bridget Jones. Jsme si hodně podobný. Taky má ráda víno. Dost jí rozumím. Akorát že já teď budu psát o svém – údajně – nejkrásnějším období v životě ženy. Těhotenství. A když to přežiju, hlavně teda psychicky, tak i o porodu a dalších moderních věcech, které mě čekají.

Přemýšlela jsem, jak svůj deníček pojmenuju, ale když mi hlavou začaly běhat názvy jako „těhotníček“, „těhulníček“, „devítiměsíček“, „předporodníček“ a podobně, měla jsem chuť umlátit se nervama.

Já takhle teda nikdy mluvit nebudu! Já teda ne!

A taky se odmítám registrovat na jakoukoli diskuzi, která obsahuje výrazy jako „manža“, „těhule“, „tchýča“, „plůdeček“, „počvachtal si“, či dokonce „ovulky sobě“.

A rozhodně nebudu chodit s dalšíma maminkama na hřiště a probírat, jestli je lepší kojit z levého prsa, nebo spíše z toho pravého. A taky nebudu číst žádný příručky! A odmítám se bavit na téma očkování.

PÁTEK

- **pořád 8. měsíc**
- **+ 19,3 kg**
- **místo oblečení kupuju stan (mají moji velikost)**

Nic mě nebaví, kromě jídla teda. Snažím se ale jíst normálně, abych moc nepřibrala. Zatím jsem snědla jen tři rajčata s hořčicí, dva bílé jogurty s medem, pouze jednu sušenku Milu a krupicovou kaši se zahradním salátem. Snažím se jíst zdravě. Cítím se líp. Přijdu si jako fitness máma. Možná že se tomu začnu věnovat a založím blog *Bud' fit s mámou*.

NEDĚLE

- **nic se nezměnilo**
- **váha nefunguje**

Dnes mě rozbřečela mrtvá moucha. Dost jsem s ní soucítila, a tak jsem jí v kaktusu udělala hrobeček. Jsem z toho zlomená. Nedokážu se na nic soustředit. Ta moucha za nic nemohla. Život je nefér. Dvě minuty ticha za mrtvou mouchu.

STŘEDA

- **už nechci být fitness mámou**
- **mám hlad**
- **váha je stále nefunkční**

Nic mě nebaví. Už to chci mít za sebou. Vypadám jako náruživěj vepř po vopici. Furt tloustnu, funím a věčně se o něco odrážím tím břichem. Nemám nic na sebe. Moje vlasy připomínají dost jetej mop ze základky. Už si nepřipadám jako žena.

PÁTEK

- **odmítám se vážit**
- **Prudil mě už pěkně vytáčí**
- **koupil baterku do váhy!!!**

Dělá mi to naschvál. Všechno. Absolutně nechápe moje potřeby a pocity. Prej abych si mohla zapisovat, kolik malej přibírá. MALEJ!!! Dost jasně jsem mu vysvětlila, že když jsem přibrala devatenáct kilo, neznamená to, že tolik bude vážit i to dítě! Soudě dle velikosti břicha to nebude dítě, ale malej Goa'uld! Proč já?! Opravdu jsem si vybrala správného otce pro své dítě? Jsem v zoufalé situaci!!!

PONDĚLÍ

- **+ 19,5 kg**
- **bříško se krásně zakulacuje**
- **budu máma!**

Dneska je venku fakt krásně. Prudilovi to ráno dokonce i slušelo. Uvědomila jsem si, že ho vlastně miluju. Večer mě objímal a hladil. Bylo to krásný, chvílema jsem si přišla jako v americkém filmu. Mám tak dobrou náladu, že jsem si pustila písničky a tancuju. Sice u toho vypadám jako sjetej sysel s epileptákem, ale to mě nevodradí. Už se těším, až se Prudil vrátí z práce. Udělám mu sekanou s kaší a pak se na něj vrhnu.

STŘEDA

- **+ 11 000 kg**
- **máme doma krizi**
- **chybí mi máma**

Prudil sprostě sežral sekanou a usnul. Máme doma vážnou krizi. Vůbec se mě nedotýká. Nic. Prostě vůbec nic! Že prej má strach kvůli malýmu. Snažila jsem se mu vysvětlit, že strach mít opravdu nemusí, neboť je nemožné, aby se něco stalo. Urazil se. Volala jsem mámě a brečela. Mám pocit, že mě poslední dobou vůbec nikdo nechápe. Jsem na dně.